

Γράφει ο **Χρήστος Επαμ. Κυργιάκης**

Αγαπημένε/νη μου.

Πέρασαν τα χρόνια κι έφτασες στα δεκαοχτώ. Αύριο «*θα ριχτείς στη μάχη των πανελλαδικών εξετάσεων*» όπως λένε και οι φίλοι σου οι εκφωνητές των ειδήσεων στην τηλεόραση.

Αυτοί που πάντα στέκονταν δίπλα σου από τη μέρα που πρωτοπήγες στο σχολείο μέχρι και σήμερα. Αυτοί που θα είναι και αύριο μαζί σου για να γιορτάσουν την πρωτιά σου με μια αποκλειστική συνέντευξη στην οποία θα τους μιλήσεις για το «*μυστικό της επιτυχίας*». Ξέρεις εσύ! Πολύ διάβασμα, καλή διατροφή, αμύγδαλα, μπανάνες και κυρίως οποιοσδήποτε σε βοηθάει να πετύχεις το στόχο σου. **Ποιος είναι ο στόχος; Το μυαλό σου, ποιος άλλος;**

Αυτοί, λοιπόν, που ήταν δίπλα σου, μαζί με πάρα πολλούς άλλους, και στις δύσκολες στιγμές.

Όπως τότε που πήγαινες χωρίς χαρτζιλίκι στο σχολείο γιατί οι γονείς σου έμειναν άνεργοι όμως αυτοί δεν έλεγαν κουβέντα γιατί τα αφεντικά τους πρόσταζαν ακριβώς αυτό.

Όπως τότε που η οργή των γονιών σου απέναντι στις τράπεζες που ζητούσαν τη δόση τους, δεν σε άφηνε να συγκεντρωθείς στα μαθήματά σου.

Όπως τότε που ξαφνικά κόπηκε το ρεύμα και δεν ήξερες γιατί έπρεπε να συνεχίσεις να διαβάζεις με κερί ενώ δεν είχες φταίξει πουθενά.

Όπως τότε που έβαζες διπλά και τριπλά τα ρούχα γιατί το κρύο του χειμώνα ήταν ανυπόφορο μα πετρέλαιο δεν υπήρχε στην πολυκατοικία κι εσύ έπρεπε να αγωνιστείς και να καλύψεις το χαμένο δρόμο των ίσων ευκαιριών και της κοινής αφετηρίας που σου έταξαν.

Τούτη την ώρα μη φανείς αχάριστος και ξεχάσεις την πολιτεία και τους εκπροσώπους της. Ξέρεις πως πάντα φρόντιζαν για το καλό σου.

Απλά, ξεχνούσαν πάντα να σε ρωτάνε τι ήταν αυτό που εσύ ήθελες να κάνεις;

Τι ήταν αυτό που μιλούσε στην ψυχούλα σου και που για χατίρι του θα μπορούσες να κοπιάσεις, να ματώσεις, να ξενυχτήσεις.

Όχι, αυτό δεν στο ρώτησαν ποτέ. Μάλλον το έκαναν οι γονείς σου και οι φίλοι σου όμως κι αυτοί, τις περισσότερες φορές, κατέληγαν σε ένα ξενέρωτο «**συμφωνώ μαζί σου αλλά...**» κι εκεί ξενέρωνες κι εσύ.

Άλλες φορές το προσπερνούσες, έκανες υπομονή και έπαιρνες γρήγορα τα πάνω σου μα υπήρχαν και φορές που σε έπαιρνε από κάτω κι άρχιζες να αναρωτιέσαι μη βρίσκοντας πάντα απαντήσεις.

Και τότε αντιδρούσες απέναντι σε κάθε τι που σου θύμιζε τα «**πρέπει**» που μισούσες και σου στερούσαν τον αέρα να αναπνεύσεις μέσα στα «**θέλω**» σου.

Όχι δεν ήσουν φυγόπονος, ούτε τεμπέλης. Και την ψυχή σου θα έδινες αρκεί να ήταν για τα «θέλω» σου και όχι για τα «πρέπει» τους.

Κι όποτε δεν τα κατάφερνες σε αυτό που οι άλλοι ήθελαν, όλο το σύστημα σου κουνούσε το δάχτυλο της «**ατομικής ευθύνης**». Και να τα συνθήματα και να τα ρητά. «**Μείνε προσηλωμένος στο στόχο σου**», σου έλεγαν. Ξεχνούσαν οι μπαγαπόντηδες πως **ο στόχος δεν ήταν ποτέ δικός σου**.

Τούτες τις μέρες που θα «εξετάζεσαι» και θα «αξιολογείσαι» μέσα σε ένα «αδιάβλητο» σύστημα, από τους «ειδικούς», μην ξεχάσεις ποτέ πως δεν είσαι **εσύ** που αξιολογείσαι αλλά το εκπαιδευτικό σύστημα και η κοινωνία ολόκληρη.

Αγαπημένε/νη

Να θυμάσαι πως αν κάποιος αποτύχει δεν θα είσαι εσύ, ειδικά αν έφτασες στα όριά σου προσπαθώντας, αλλά το ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα που δεν μπήκε ποτέ στον κόπο να εντοπίσει, να ενισχύσει και να αναδείξει τα ταλέντα σου.

Ένα εκπαιδευτικό σύστημα που δεν σεβάστηκε ποτέ τα όνειρά σου.

Χάλασέ τους λοιπόν την εικόνα με τα σκυφτά κεφάλια των «αποτυχημένων», **κρατώντας ψηλά το κεφάλι** όποια κι αν είναι η έκβαση των εξετάσεων.